

Arrest

nr. 34 674 van 24 november 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Oosterzele, vertegenwoordigd door het College van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Oosterzele van 19 augustus 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. RAMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te Nador op 1 mei 1983 en van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Hij woont sedert 4 november 2008 wettelijk samen met zijn Belgische partner, D.R.J., geboren te Wetteren op 6 juni 1989.

Op 4 november 2008 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 8 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 4 februari 2009 wordt deze beslissing ingetrokken en dezelfde dag wordt ten aanzien van verzoeker een

nieuwe beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 15 mei 2009 met nummer 27 413 wordt de beslissing van 4 februari 2009 vernietigd.

Op 19 augustus 2009 neemt de burgemeester van Oosterzele de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Betrokkene diende binnen de 3 maand na ingang van het AI (...) en dus ten laatste op 18 augustus 2009, aan te tonen dat hij, overeenkomstig art 40bis §2, 2^e lid van de wet van 15.12.1980, heeft samengewoond met de partner vóór het verblijf in het Rijk van de partner. Tevens dient hij binnen de 3 maand na ingang van het AI bewijzen van duurzame relatie aan te brengen:

1. Het bewijs dat betrokkene gedurende 1 jaar op hetzelfde adres verblijft als de partner

OF

2.. Het bewijs dat betrokkene de partner gedurende 2 jaar kent en minstens 3 ontmoetingen had in die periode voor een minimum van 45 dagen

OF

3. Het bewijs dat zij samen een kind hebben”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van *“het rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Machtsmisbruik.”*

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan *“van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging, de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting.”* Daarnaast voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout en machtsoverschrijding aan.

Beide middelen zullen samen besproken worden daar ze nauw met elkaar verbonden zijn.

2.1.1. Vooreerst geeft verzoeker de feiten weer. Verzoeker meent dat de motiveringsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden zijn, daar opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen nadat een eerdere beslissing werd ingetrokken en een andere beslissing met een nagenoeg identieke motivering werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In het tweede middel geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht. Vervolgens stelt verzoeker dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet bevatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen en dat daarnaast de motivering afdoende moet zijn, wat in casu niet het geval is. Verzoeker herhaalt de motieven van de bestreden beslissing en concludeert dat de verwerende partij bijkomende voorwaarden verbindt aan de toekenning van het verblijf van meer dan drie maanden, die geen steun vinden in een wet, een koninklijk besluit, een ministerieel besluit of een omzendbrief. Voorts wijst verzoeker erop dat hij en zijn vriendin elkaar langer dan drie jaar kennen en een relatie hebben sedert een jaar en zeven maanden, meer bepaald sinds begin september 2008. Ook stelt verzoeker dat ze sinds een jaar te Oosterzele samenwonen.

2.1.2. De verwerende partij meent dat verzoeker geen enkel stuk overgemaakt heeft om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden zoals deze hem op 11 juni 2009 ter kennis werden gebracht. Bijgevolg is er geen machtsmisbruik. Voorts wijst de verwerende partij erop dat verzoeker de bestreden beslissing bekritiseert en zo te kennen geeft dat hij de juridische en de feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing kent. De verwerende partij stelt ook dat verzoeker veel voorhoudt, maar niets aantoon.

2.1.3. In zoverre verzoeker meent dat er sprake is van machtsoverschrijding omdat de eerste beslissing inzake zijn aanvraag ingetrokken werd en de hierop volgende tweede beslissing vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad verzoeker erop dat het bestuur gerechtigd is zijn beslissing in te trekken om nadien een nieuwe beslissing, in casu deze van 4 februari 2009, te nemen. Deze handelingen op zich tonen niet het bestaan van machtsoverschrijding aan. Voorts doet de vernietiging van de beslissing van 4 februari 2009 die beslissing retroactief verdwijnen. Door het vernietigingsarrest van de Raad wordt de vernietigde beslissing geacht nooit getroffen geweest te zijn. Dit betekent niet dat het bestuur een positieve beslissing dient te treffen aangaande verzoekers aanvraag. Het bestuur verliest zijn discretionaire bevoegdheid in deze niet, maar is in het geval het ervoor opteert een nieuwe beslissing te treffen aangaande de oorspronkelijke aanvraag, verplicht rekening te houden met het motief van het vernietigingsarrest. In casu werd de vernietiging uitgesproken omdat de verwerende partij niet zorgvuldig te werk gegaan is door geen verdere gegevens op te vragen aangaande de samenwoning van verzoeker en zijn partner tijdens het jaar voorafgaand aan de beslissing van 4 februari 2009. Een nieuwe beslissing kan worden getroffen op voorwaarde dat er afdoende en deugdelijke motieven worden gevonden die de bestreden beslissing schragen. Deze nieuwe motieven en elementen kunnen reeds bestaan hebben ten tijde van de vernietigde beslissing, maar ze kunnen ook worden ontleend aan een wijziging in de feitelijke omstandigheden sindsdien (cfr. J. LUST, "De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State", in I. OPDEBEEK, (ed.), *Benoemingen, bevorderingen en Raad van State*, Brugge, Die Keure, 1997, p.126; P. DE SOMERE, L'exécution des décisions du juge administratif. Rapport belge, A.P.T. 2005, afl. 1, pp.4-5). Daarenboven is het gezag van een vernietigingsgrond beperkt tot de welbepaalde beslissing die in het dictum wordt vernietigd. Wat de annulatie verbiedt over te doen is niet de vernietigde handeling op zich, maar dezelfde beslissing die door dezelfde, in het arrest gesanctioneerde, onwettigheid is aangetast. Het dictum van het vernietigingsarrest kan niet los worden gelezen van het vernietigingsmotief dat er onontbeerlijke steun aan geeft. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het rechtszekerheidsbeginsel kan niet als geschonden worden aanzien louter door het nemen van een nieuwe beslissing na een door de Raad uitgesproken vernietiging, te meer de motiveringsplicht niet geschonden is, zoals uit de verdere bespreking blijkt. Verzoeker brengt in zijn eerste middel geen elementen aan die wijzen op het bestaan van een schending van dit beginsel.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 19 maart 2004, nr. 129 466; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40bis, §2, 2^e lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en naar het feit dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft aan de voorwaarden te voldoen. Uit het verzoekschrift blijkt voorts dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bekritiseert. Hierdoor toont verzoeker aan dat hij de juridische en feitelijke overwegingen kent. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de ter kennis gebrachte beslissing enkel het dictum zou bevatten, daar hij de motieven kent en de bestreden beslissing een gedeelte "*reden van de beslissing*" bevat waarna de motieven volgen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan zij is genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de motieven van de bestreden beslissing bekritiseert voert hij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing steunt op twee motieven. Enerzijds op het gegeven dat verzoeker niet aange-toond heeft samengewoond te hebben met de partner vóór het verblijf in het Rijk. Anderzijds wordt er gesteld dat verzoeker geen bewijzen aangebracht heeft om de duurzame relatie aan te tonen.

Verzoeker heeft op 4 november 2008 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf als familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“ § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

(...)

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geboren is op 1 mei 1983 en dat zijn Belgische partner geboren is op 6 juni 1989. Op het moment van de bestreden beslissing is verzoekers partner nog geen 21 jaar. Overeenkomstig artikel 40 bis, §2, 5° lid van de Vreemdelingenwet kan de minimumleeftijd worden teruggebracht tot 18 jaar wanneer zij het bewijs leveren dat zij vóór de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben. Op 11 juni 2009 wordt aan verzoeker meegedeeld:

“Binnen de 3 maand na de ingang van het AI (dus ten laatste 18.08) dient hij aan te tonen dat hij, overeenkomstig 40bis §2, 2 de lid van de wet van 15.12.1980, reeds een jaar heeft samengewoond met de partner vóór het verblijf in het Rijk van de partner. Dit als bewijs om niet aan de leeftijdsvereiste van 21 jaar te moeten voldoen. Tevens dient hij binnen de 3 maand na ingang van het AI bewijzen van de duurzame relatie aan te brengen:

** minstens 1 jaar hebben samengewoond.*

** elkaar minstens 2 jaar kennen en in die periode elkaar 3 keer ontmoet hebben voor een minimum van 45 dagen*

**een gemeenschappelijk kind hebben”*

De beslissing van 4 februari 2009 werd daarenboven vernietigd omdat verzoeker terecht aanvoerde dat de verwerende partij niet zorgvuldig te werk gegaan is door geen verdere gegevens op te vragen aangaande de samenwoning van verzoeker en zijn partner tijdens het jaar voorafgaand aan de beslissing van 4 februari 2009 (RvV 15 mei 2009, nr. 27 413: “(...)Verweerder kon aldus geenszins een beslissing nemen zonder verzoeker voorafgaandelijk uit te nodigen alsnog het bewijs te leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt tenminste een jaar samengewoond hebben. Bijgevolg is er sprake van een manifeste beoordelingsfout en een schending van de zorgvuldigheidsverplichting. Verweerder beschikte over onvoldoende gegevens om een beslissing te treffen aangaande verzoekers aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. (...))”, wat thans niet het geval is.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de volgende documenten neergelegd heeft: verklaring tot wettelijke samenwoning opgemaakt te Oosterzele op 4 november 2008, de identiteitskaart van

verzoeker en een celibaatattest met legalisatie. Voor het overige heeft verzoeker geen documenten bijgebracht die betrekking hadden op het gegeven dat hij en zijn partner gedurende minstens een jaar hebben samengewoond voorafgaand aan zijn aankomst in het Rijk. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat hij en zijn partner vóór zijn aankomst in het Rijk, reeds tenminste een jaar samenwoond hebben. De bestreden beslissing stelt terecht: *“Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Betrokkene diende binnen de 3 maand na ingang van het AI (...) en dus ten laatste op 18 augustus 2009, aan te tonen dat hij, (...), heeft samengewoond met de partner vóór het verblijf in het Rijk van de partner.”* Bijgevolg kan overeenkomstig artikel 40 bis, §2, 5^e lid van de Vreemdelingenwet de minimumleeftijd niet worden teruggebracht tot 18 jaar. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker ook niet dat hij met zijn partner gedurende minstens een jaar heeft samengewoond voorafgaand aan zijn aankomst in België. Verzoeker stelt enkel dat ze sinds meer dan een jaar een relatie hebben en dat ze sinds begin september 2008 samenwonen te Oosterzele. Daar verzoekers partner niet voldeed aan de leeftijdvereiste van 21 jaar, diende de verwerende partij niet te onderzoeken of er al dan niet sprake is van een duurzame relatie nu het bewijs dat verzoeker en zijn partner samenwoonden gedurende een jaar voor hun komst naar België ontbrak. Het tweede motief van de bestreden beslissing betreffende de bewijzen omtrent het bestaan van een duurzame relatie is in casu een overtollig motief zodat de grieven hiertegen gericht niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert werd de bestreden beslissing overeenkomstig de wettelijke bepalingen genomen. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij in casu voorwaarden aan de wet toegevoegd heeft.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin toont verzoeker aan dat er een materiële beoordelingsfout begaan werd of dat er machtsoverschrijding is.

Evenmin heeft de verwerende partij haar macht misbruikt. Zij heeft overeenkomstig artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit gehandeld. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet alle vereiste bewijsdocumenten aan de gemeente heeft overgemaakt binnen de vereiste termijn. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit de voorafgaande bespreking van het middel blijkt geenszins dat de gemachtigde van de burgemeester niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de rechten van verdediging, volstaat het in dit verband vast te stellen dat die op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat het onderdeel van het middel dat hierop betrekking heeft, niet ontvankelijk is.

Het middel is ongegrond.

2.2. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van *“artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 en van het proportionaliteitsbeginsel.”*

2.2.1. Verzoeker stelt dat hij samen met zijn vriendin een hecht gezin vormt. Indien hij gescheiden wordt van zijn levenspartner zal hij in Marokko geen waardig en effectief leven kunnen leiden. Ten gevolge van de bestreden beslissing zal verzoeker van zijn levenspartner gescheiden worden. Dit is een vergaande ingreep op zijn recht op privé- en gezinsleven en maakt derhalve een schending uit van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van het proportionaliteitsbeginsel. Hierop geeft verzoeker een theoretische uitleg omtrent artikel 8 EVRM en benadrukt hij dat de overheid in casu geen enkel voordeel heeft bij de bestreden beslissing terwijl zijn privé- en gezinsleven geschonden wordt.

2.2.2. De verwerende partij citeert artikel 8 EVRM en stelt dat verzoeker tot op heden nog helemaal niet aangetoond heeft dat hij een gezin opgebouwd heeft.

2.2.3. Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip "gezinsleven" in het hierboven vermelde artikel 8, eerste lid, van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd. Daar verzoeker op 4 november 2008 een verklaring tot wettelijke samenwoning met zijn partner ondertekend heeft en de verwerende partij geenszins aantoonst of voorhoudt dat de relatie tussen verzoeker en zijn partner beëindigd is, dient er vanuit te gaan dat er in casu sprake is van een "gezinsleven".

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is en dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg staat (RvS 9 oktober 2001, nr. 99 581). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing door de wet, met name de Vreemdelingenwet, is voorzien en dat zij, in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij beweert, wel degelijk één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft, aangezien de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving, waarbij als uitgangspunt geldt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. De Raad benadrukt voorts dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170 806). De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België eenmaal zijn partner de leeftijd van 21 jaar bereikt heeft of zij aantonen dat ze aan de voorwaarden van artikel 40 bis, §2, 5^e lid van de Vreemdelingenwet voldoen. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, 22 EHRR 228). Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. In zijn aanvraag en verzoekschrift voert hij een aantal blote beweringen aan, zonder deze in concreto aan te tonen of zelfs een begin van bewijs te leveren.

Het middel is ongegrond.

2.3. Voor het overige voert verzoeker geen andere middelen aan, ook niet in de repliekmemoërie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN